

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/55/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018201670
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:0018201670.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcov: 1. Z. F., I.. X.X.XXXX a 2. O.L. F., I.. XX.XX.XXXX, oboch bývajúcich v Y. Č.. XXX, zastúpených Centrom správnej pomoci Michalovce, so sídlom v Michalovciach, Topolianska 2829/174, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00151653, zastúpenej: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bočná 10, o určenie, že zmluva o úvere je neplatná, a že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 19Csp/46/2018-153 zo dňa 5.12.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že povinnosť žalobcov nahradiť žalovanému trovy je spoločná a nerozdielna.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Michalovce ako súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa proti žalovanému domáhali určenia, že zmluva č. 5063806936 o splátkovom úvere, ktorú uzavreli so žalovaným dňa 22.10.2014 je neplatná a tiež určenia, že táto zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Priznal žalovanému proti žalobcom plnú náhradu trov konania.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobcovia sa domáhali neplatnosti zmluvy z dôvodu neprijateľnosti zmluvných podmienok pod bodom 10 a 12 zmluvy, ktoré podmienky ich jednoznačne stavajú ako spotrebiteľov do nevýhodnej pozície oproti veliteľovi, najmä pokiaľ ide o právo banky vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, odstúpiť od zmluvy alebo ju vypovedať i v prípade menej závažného porušenia zmluvy zo strany spotrebiteľa. Poukázali aj na ust. § 53 ods. 4 písm. b/ Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.12.2017, podľa ktorého sa za neprijateľné zmluvné podmienky považujú ustanovenia, ktoré neboli so spotrebiteľom osobitne dojednané a vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, ak to výslovne nenamietal. Žalobcovia teda tvrdili, že všeobecné obchodné podmienky s nimi neboli osobitne dojednané, ani im neboli pri uzatváraní zmluvy predložené. Neboli nimi podpísané a preto nie sú nimi viazaní. Žalovaný ich tiež uviedol do omylu pri uzatváraní zmluvy a použil pritom nekalú obchodnú prax, keď do zmluvy včlenil tieto neprijateľné zmluvné podmienky. Domáhali sa preto v zmysle ust. § 53a ods. 1, 53b, § 37 a §39 Občianskeho zákonníka neplatnosti predmetnej zmluvy. Ďalej žalobcovia namietali, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z.z., pretože nie je uvedený v zmluve termín konečnej splatnosti úveru, zmluva o úvere neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom poukazujúc na ust. § 9 ods. 2 písm. k/ citovaného zákona. V

zmluve o splátkovom úvere absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok a tieto dve namietané skutočnosti spôsobujú, že spotrebiteľský úver sa považuje bezúročný a bez poplatkov.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, poukázal na to, že v sporovom konaní platí dispozičná a prejednáca zásada a je zásadne vecou strán sporu tvrdiť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení. Žaloba žalobcov neobsahuje žiadne tvrdenia, ktoré by boli relevantné vo vzťahu k príslušnému žalobnému návrhu, t.j. k určeniu úplnej absolútnej neplatnosti uzavretej zmluvy o splátkovom úvere. Netvrdia totiž a nepreukazujú žiadnu skutočnosť, ktorá by odôvodňovala, hoci len hypoteticky, záver zodpovedajúci požadovanému určeniu úplnej neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere. Podľa žalovaného, ak zmluva obsahuje všetky podstatné náležitosti daného zmluvného typu, akékoľvek ďalšie dojednania sú dojednania vedľajšími, avšak v danom prípade žalobcovia podstatné náležitosti zmluvy nijako nespochybňujú. Ak by aj niektoré z vedľajších dojednaní trpelo vadou s následkom neplatnosti podľa ustanovení § 41 Občianskeho zákona, nanajvýš by mohlo ísť o neplatnosť čiastočnú a to je aj účelom Smernice 93/13/EHS, podľa ktorej prieskumu nepodliehajú dojednania, ktoré sú zrozumiteľné, pretože jej zmyslom nie je zneplatnenie právneho úkonu ako celku, ale práve naopak jedine a výlučne odstránenie prípadných dojednaní, ktoré majú neprijateľnú povahu. Vo vzťahu k žalobnému návrhu na určenie, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov žalovaný poukázal, že v čase vzniku zmluvného vzťahu právna úprava neumožňovala domáhať sa osobitného súdneho určenia tejto špecifickej sankcie podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože takúto možnosť dala aj novela účinná od 1.1.2018. Prípustnosť tohto typu určovacej žaloby podliehalo podmienkam štandardne vyžadovaným pri určovacích petitoch, t.j., aby bola preukázaná existencia kvalifikovaného naliehavého právneho záujmu na takomto určení. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že boli uvedení do omylu, taktiež tu absentuje tvrdenie na preukázanie splnenia základných hmotnoprávných predpokladov pre takýto záver. V tvrdenom prípade by hypoteticky išlo o relatívnu neplatnosť právneho úkonu, ale žalobcovia nijako nepreukázali, že by sa dovolali v minulosti relatívnej neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere a v prípade, že ich žalobný petit obsahuje aj námietku relatívnej neplatnosti, žalovaný vzniesol námietku premlčania tohto nároku rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, pretože k dovolaciemu prejavu by v takomto prípade došlo až s odstupom viac ako 3 rokov od uzavretia zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 22.10.2014.

4. Žalobcovia v ďalšom priebehu konania tvrdili, že žalovaný im neposkytol riadne informácie vyžadované zákonom (§ 4 zákona o spotrebiteľských úveroch) vo forme formulára štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, bola im dodaná iba zmluva o splátkovom úvere a štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný nevyhovel ich žiadosti o poskytnutie prehľadu úhrad a amortizačnú tabuľku. Taktiež zmluva nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, pretože nie je tam správne uvedená RPMN a ďalej trvali na svojich tvrdeniach.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil, že dňa 22.10.2014 uzavreli žalobcovia ako dlžníci so žalovaným ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 2.500 € s dohodnutou fixnou úrokovou sadzbou vo výške 16,4% ročne až do splatnosti, bol dohodnutý úrok z omeškania 5% ročne, výška mesačnej splátky 49,71 € so splatnosťou vždy k 20-emu dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.12.2014, konečná splatnosť 20.4.2022, počet splátok 89, ročná percentuálna miera nákladov 17,94 a priemerná hodnota RPMN 16,81 €. Celková čiastka splatenia úveru 4.421,67 €. Súd prvej inštancie sa osobitne zaoberal aj bodom 10 a bodom 12 úverovej zmluvy, podľa ktorých je banka oprávnená postupovať v súlade s úverovými podmienkami a všeobecnými obchodnými podmienkami, okrem iného aj vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Ďalej (bod 12) akýkoľvek spor, ktorý by vznikol na základe úverovej zmluvy alebo súvisí s ňou, má banka záujem riešiť prednostne mimosúdnou dohodou až následne riešiť spor cez rozhodcovský alebo všeobecný súd. Žalovaný listom zo dňa 7.3.2018 oznámil žalobcom vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru na základe predmetnej zmluvy ku 6.3.2018 v celkovej sume 2.272,70 € s povinnosťou uhradiť túto sumu do 15 dní.

6. Súd prvej inštancie vec správne posúdil podľa ust. § 9 ods.1, 2, 3, 5, § 11 ods.1, § 4 ods.1, 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa § 37 ods.1, 2, § 39, § 49a Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že žaloba žalobcov nie je dôvodná.

7. Podľa názoru žalobcov zmluva je neplatná ako celok z nimi uvedených dôvodov odvolávajúc sa na ust. § 37 a § 39 ako aj § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobcovia však neuviedli ani jeden jediný

dôvod, ktorý by zakladal neplatnosť právneho úkonu podľa ust. § 37 alebo podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, uvádzajú len všeobecné skutočnosti a dôvody neplatnosti v zákone uvedené. Žalobcovia napríklad tvrdili, že žalovaný ich vystavil hrubo nemorálnym a znevažujúcim zmluvným podmienkam, ktoré zakladajú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a zmluva o úvere už len v kontexte uvedených neprijateľných a nekalých podmienok svojim obsahom ako aj účelom odporuje zákonu a prieči sa dobrým mravom. Neuviedli však, ktoré z podmienok uzavretej zmluvy sú pre nich hrubo nemorálne a ktoré ich ako žalobcov a dlžníkov zneužili a ktoré založili hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Neodôvodnili tiež, prečo sa zmluva prieči dobrým mravom. Súd prvej inštancie totiž preskúmal túto zmluvu z hľadiska jej obsahových náležitostí vyžadovaných zákonom z hľadiska nákladovosti úveru v podmienok splácania nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé pre konštatovanie neplatnosti úverovej zmluvy v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka alebo pre nedodržanie zák. č. 129/2010. Práve naopak súd zistil, že žalovaný za uzavretie zmluvy, za úver, za správu úveru a úverového účtu nepožadoval od žalobcov poplatok, umožnil im splácanie 2.500 € úveru približne po 50 € mesačne po dobu viac ako 7-mich rokov pri RPMN 17,94%, čo je z hľadiska nákladovosti úveru úplne primerané. Pokiaľ žalobcovia tvrdia, že žalovaný ich uviedol pri uzatváraní zmluvy o úvere, taktiež žalobcovia neuviedli, aké konkrétne konanie ich do tvrdeného omylu uviedlo ani nešpecifikovali tento omyl. V tomto bode súd prvej inštancie prihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovaným, pretože uvedenie konajúcej osoby do omylu nespôsobuje absolútnu, ale relatívnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle ust. § 40a a § 49a Občianskeho zákonníka, t.j. právo sa premlčuje v trojročnej ročnej lehote v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a to od uzavretia zmluvy. Keďže zmluva bola uzavretá 22.10.2014, trojročná premlčacia lehota uplynula 22.10.2017 a žaloba žalobcov bola podaná na súde až 20.3.2018. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že aj keď predmetom sporu je spotrebiteľská zmluva, nezbavuje to stranu sporu povinnosti uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, aj spotrebiteľa zaväzuje povinnosť v žalobe uviesť pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. Súd môže podľa § 295 CSP vykonať aj dôkazy stranou nenavrnuté, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci, ale nemôže nahrádzať skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré je pre právne posúdenie veci relevantné. Len citovanie právnych či všeobecných občianskoprávných predpisov na ochranu spotrebiteľa alebo judikátov či právnych noriem Európskej únie nenahrádza skutkové tvrdenia strán sporu, pokiaľ nie je citácia viazaná na konkrétne skutkové tvrdenia relevantné k požadovanému žalobnému návrhu.

8. Napriek tomu, že žalobcovia tvrdili, že zmluva je neplatná ako celok, pretože obsahuje mnoho neprijateľných podmienok, konkrétne uviedli iba dva body úverovej zmluvy, kde neprijateľné podmienky namietali (bod 10 a bod 12). Súd dospel k záveru, že tak bod 10 alebo aj bod 12 sám osebe bez naplnenia konkrétneho protiprávneho konania veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi nemôže zakladať nerovnovážne postavenie spotrebiteľa. Žalobcovia neuviedli žiadne tvrdenia vo vzťahu k predmetu sporu iba všeobecné citácie a závery, čo je pre samotný stav skutkovo a právne nepodstatné. Taktiež dojednanie bodu 12 úverovej zmluvy neobsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože len obsahuje prezentáciu veriteľa, že chce spor riešiť v prvom rade dohodou a potom dáva možnosť riešiť spor tak buď pred rozhodcovským alebo pred všeobecným súdom.

9. Súd sa tiež zaoberal tvrdením žalobcov, že v zmluve je nesprávne uvedená celková čiastka spojená s úverom, pretože matematicky nesedí súčin počtu splátok a výšky splátky a preto je úver bezúročný a bez poplatkov pre nedodržanie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona. Predmetná zmluva na prvej strane obsahuje povinný údaj, a to uvedením celkovej čiastky spojenej s úverom vo výške 4.421,67 €. Pokiaľ žalobcovia dôvodili, že pri matematickom prepočte by táto suma mala byť správne uvedená 4.424,19 € a rozdiel predstavuje 2,52 €, žalovaný tento rozdiel vysvetlil tak, že ide o poslednú splátku, ktorá je o uvedenú sumu menšia ako ostatné mesačné splátky, pretože zohľadňuje stav úrokov, ktoré je spotrebiteľ povinný z úveru zaplatiť. Súd uzavrel, že zákon sankcionuje neuvedenie povinnej náležitosti v úverovej zmluve, teda neuvedenie celkovej sumy, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť, ale nie pokiaľ je napríklad uvedená iná suma. Výklad žalobcov je preto príliš formalistický, keď pre rozdiel 2,52 € žiadajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Napokon žalovaný logicky vysvetlil tento rozdiel.

10. K námietke žalobcov, že zmluva neobsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože absentuje rozpis splátok istiny úrokov a poplatkov tak k tejto povinnosti zaujal stanovisko Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15, ale aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 3Cdo/146/2017. Vyplýva z nich, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala

splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy splátok a to isté sa týka aj tzv. povinnej amortizácie istiny a konečnej splatnosti úveru. Z úverovej zmluvy predloženej v tomto spore je možné zistiť výšku mesačnej splátky, počet splátok, splatnosť prvej splátky i konečnú splatnosť úveru, celkovú čiastku spojenú s úverom a všetky ostatné náležitosti a relevantné údaje preto, aby spotrebiteľ mohol posúdiť obsah záväzku z úverovej zmluvy, prípadne aj jeho výhodnosť alebo nevýhodnosť. Tiež čo sa týka nesprávne uvedenej RPMN, keď podľa zmluvy mala byť RPMN 17,94 % a podľa prepočtu žalobcov na internetovej kalkulačke vyšla iná RPMN, a to 18,48 % v ich neprospech. Preto tvrdili, že úver je v zmysle § 11 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročný a bez poplatkov. Tu súd uviedol, že za správny výpočet RPMN je možné považovať iba výpočet, ktorý je vypočítaný podľa uvedeného v zákone a odvolávanie sa na internetový prepočet nie je dostatočným dôvodom na to, aby bola relevantným spôsobom spochybnená nesprávnosť údajov. Pri výpočte podľa vzorca na internete ide len o informatívny účel a súd prvej inštancie aj pri svojej činnosti zistil pri prepočítavaní RPMN cez tieto internetové kalkulačky, že bežne vznikajú rozdiely niekedy aj 1 %, 1,5 % a podobne. Z uvedeného dôvodu žalobcom predložený výpočet RPMN nepreukazuje nesprávnosť výpočtu RPMN veriteľa. Taktiež v súdnej veci je rozdiel 0,5 % a nejde o taký rozdiel, ktorý by podstatným spôsobom ovplyvňoval nákladovosť úveru a bol spôsobilý ovplyvniť ekonomické správanie sa žalobcov. Taktiež v priebehu sporu boli vyvrátené tvrdenie žalobcov listinnými dôkazmi ohľadne nesplnenia informačnej povinnosti žalovaným, keďže bol predložený formulár štandardnej európskej informácie o spotrebiteľskom úvere a tento bol obidvomi žalobcami riadne podpísaný. Nešlo teda o odkaz na inkorporovanú doložku v zmluve, ale išlo o samotnú listinu vyžadovanú zákonom o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o ostatné výhrady žalobcov voči správaniu sa žalovaného, tieto nemajú žiadny súvis s predmetom konania. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1, 2 CSP a úspešnému žalovanému proti žalobcom priznal plnú náhradu trov konania s tým, že žalobcov na túto povinnosť zaviazal spoločne a nerozdielne.

12. V zákonnej lehote žalobcovia proti uvedenému rozsudku v celom rozsahu podali odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a) a písm. h) CSP. Uvedené rozhodnutie považujú za arbitrárne zjavne neodôvodnené, nevyvážené a nezohľadňujúce argumenty žalobcov, ani okolnosti v predmetnej veci. Uvedené rozhodnutie tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, pretože sa súd nedostatočne vysporiadal so všetkými námietkami. Napádané rozhodnutie je príliš formalistické a nezodpovedá požiadavkám zákona a Ústavy SR. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere trpí vadami, pretože neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bezpoplatkový. Taktiež je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa a obsahuje ďalšie množstvo neprijateľných podmienok, ktorými sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Dali odvolaciemu súdu do pozornosti nález Ústavného SR sp. zn. III.ÚS/107/07 s tým, že žalobcovia majú právo na predvídateľné rozhodnutie vzhľadom na známu judikatúru z dôvodu zásady právnej istoty. Nedostatky v právnom poriadku Slovenskej republiky, na ktoré sa súdy odvolávajú a ktoré možno prečítať vo verejných rozhodnutiach súdov a na nevyhľaditeľnosť práva, na ktoré poukázali verejní činitelia Slovenskej republiky, nie sú povinní strpieť žalobcovia procesné chyby súdov a preto zdôrazňujú, že majú právo na spravodlivé prejednanie veci na príslušnom súde Slovenskej republiky a na spravodlivé rozhodnutie vo veci v súlade s Ústavou SR a úijným právom.

13. Zo strany žalovaného vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 6.2.2020, pričom verejnú vyhlásenie bolo v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP riadne oznámené.

15. Žalobcovia použili odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. a/, h/ CSP. Nesplnenie procesných podmienok zakladá odvolací dôvod v § 365 ods. 1 písm. a/ CSP, keďže bez toho, aby boli procesné podmienky splnené, nemôže súd konať a rozhodnúť. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm.

h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

16. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené. Rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol napadnutý odvolaním nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo z prednesov účastníkov nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo alebo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor. Tiež nebolo zistené, že by na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenie nesprávne vyložil. Súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, náležite zistil skutkový stav a vykonané dôkazy hodnotil v súlade so zákonom a z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam na ktorých založil aj svoje rozhodnutie, zo zisteného stavu vyvodil aj správny právny záver. V súvislosti s použitým odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd je názoru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je podrobne, precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

17. Odvolacie námietky odvolateľov boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok napadnutý odvolaním ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Odvolací súd konštatuje, že vecne správne a presvedčivé, ale aj zákonu zodpovedajúce sú dôvody rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Na doplnenie s zvýraznením správnosti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza:

19. Nie je dôvodná námietka odvolateľov v súvislosti s požiadavkou predvídateľnosti rozhodnutia v súlade so známou judikatúrou, lebo súd prvej inštancie rozhodol práve v súlade so zaužívanou judikatúrou tak všeobecných súdov Slovenskej republiky ale i s úniijným právom. Súd prvej inštancie vykladal relevantné zákonné ustanovenia, použité pri riešení tohto sporu v súlade s Ústavou SR a žalobcom ako spotrebiteľom poskytol dostatočnú ochranu v súlade s ustanoveniami § 290 a nasl. CSP. Napokon, v odvolaní žalobcovia len všeobecne uvádzajú, že súd nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv a tým zaťažil konanie vadou, a v súvislosti s konkrétne uvedenými údajnými vadami sa súd prvej inštancie správne vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Je potrebné uviesť, že žalobcovia sa svojou žalobou domáhali aj určenia úplnej neplatnosti predmetnej zmluvy, ale zároveň i určenia, že úver je bez poplatkov a bezúročný z dôvodu absencie náležitostí, pričom tento petit žaloby nekoncipovali ako alternatívny. Ak považovali zmluvu za absolútne neplatnú, neprichádza do úvahy určenie zmluvy (správne má byť úveru na základe tejto zmluvy) za bezpoplatkovú a bezúročnú.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobcovia neboli so svojimi odvolaniami úspešní, úspešnému žalovanému preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).